

יומן החדשות
מלאכית במיטה בוערת

פארה פוסט בקאריירה מתחדשת
ומבקרירהסטים בלונדון
בחרו ב"פאריס-טכסאס"

● כולם זוכרים את ביקורה של פארה פוסט
בזכות שומר-הראש הישראלי ושיחות-הטלפון

כוכבת בהריון פוסט עם ראיון אונלי
פירסומה לשאמפו

הבינויבשיתות עם הבעל לשעבר, לי מייג'ורס.
אף אחד לא זוכר אותה כשחקנית. רעמת-השיער
הבלונדית שלה מתקשרת רק עם פירסומת
לשאמפו, ותו לא.

אבל נראה שהגברת עשתה צעדים רציניים
בעת האחרונה. מי שהיתה המלאכית של צ'ארלי,
נסלה על עצמה תפקיד דראמטי, לא זוהר בכלל,
בסרט טלוויזיה בשם המיטה הבוערת. שזיכה
אותה ברמת צפיה גבוהה ביותר, אף שהקהל
הופתע לגלותה כאשה מוכה, הנוקמת בבעלה,
תוך שהיא מציתה את מיטתו.

וכאילו להוים את ההנחה שאכזבה מנישואין
ומקאריירה בגילגול הראשון הפכה את הכוכבת
לשחקנית קשוחה, מציגה פארה פוסט את הרינונה
המתקרם לשחקן ראיון אונלי. לשחקן יש כבר
שני ילדים מנישואין קודמים, טייטום (21)
ופטריק (19). בעולם הקולנוע מתברחים שום
תהיה זו בת, יקראו לה "בתו של ראיון" (כשם
הסרט).

● הביקורת האנגלית חילקה פרסה היוקר-
תים לסרטי 1983. היא בחרה בפאריס-
טכסאס כסרט הטוב יותר, ובהארי דין סטנטון
כשחקן הטוב ביותר.

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב: צרות בג'עדן (דקל, ארצות-
כרמן, דנטון, העדר, פאריס-טכסאס, מאחורי
הסורגים)

ירושלים: כרמן, מאחורי הסורגים;
חיפה: מאחורי הסורגים;

תל-אביב

★★★ צרות בג'עדן (דקל, ארצות-
הברית) - ארנסט (להיות או לא להיות) לוביץ
טורני, שמכחינה סיגנונית זהו סירטו המושלם
ביותר, ומאחר שנודע כבעל מגע-הקסם,
כדאי להיווכח כמה מדובר, זוהי אחת המהפלות
האלגנטיות, הפיקחיות, המצחיקות הנקיות
ביותר שנעשו אי-פעם על הכד. כל דקה היא
שנינות, ואם יש מוסר השכל, הרי גם זה מפוכח:
את הרומנטיקה אפשר לנצח כפזת ראש בריא,
שותף שווה-כוח ושכר בצידו.

כל-כך מצחיק
שבא לבכות

דני רוז האיש מברודווי (שחף,
תל-אביב, ארצות-הברית, מוצג גם
בכפיה ירושלים) - אחרי ניתוח
אינטלקטואלי ורציונאלי מזהיר

של וודי אלן את עצמו. את החברה ואת מושגי-היסוד של
מציאות, דימיון וטישטוש הגבולות ביניהם בזליג הגיע תור
הגל הקל, שהוא למעשה הקשה ביותר - אותם מושגים עומדים
הפעם במבחן על דרך הרגש. ללא התייחסות והסבך האני-
טלקטואלי, ובפשטות שאין דוגמתה, מי שמחד או השתעמם
בזליג, מי שעייף ממנוולוג מבריק של אינטלקטואל יהודי
והימוכונדר, ירווה רוב נחת סידור פשוט.

דני רוז מספר וודי אלן סיפור ונוגע ללב על ממסידן
- שלומיאל טיפוס. הוא עושה זאת בדרך בה הפך דיימון
ראניון את המיסבאה של מינדי למקום מרתק, ומכיוון שלא
דני רוז הוא המספר, כי אם "החברים מספרים על דני רוז",
אפשר גם לצחוק מכל מה שקורה. לוי שהוא עצום עוצב מוד.
דני רוז הוא האמרגן שנותן את חיון למען הצלחת אמניו. בין
אם זה עיוור המגן על כסילומון או גברת מתבגרת המנגנת על
כוסות, ואלה, כדרך האמנים, עולים אל גוויתו, וברגע שרק
מוריק הדשא אצל השכן - או אף לפחות נדמה להם - הם
מורשים כנפיים ועפים ממנו. עיסקה-שעשועים הם המרתקים
ביותר והאכזריים ביותר, ומי שיש לו קצת נשמה יישאר לעד
מאחור, עם המיקרים הסוציאליים של הענף, כמו דני רוז.

ניקאפולו פורטה - מחווה למי שלא הצליח

המגיש מדי חג הודיה תרגול-הודו קמוא לאמנים שבטיפולו.
המשל העגום הזה מסופר בלשון עבר, עם הפיאננד ועם
הרבה אהבה לכל מי שכמעט הצליח בעיסקה-הבידור. אבל גם
אם לא הגיע לצמרת - אינו יכול אחרת, עם צילום מרתק של
גורדון (זליג) ויליס. עם תגלית עולגלה, המהווה מחווה לכל מי
שלא הצליח להיות דין מארטין, בשם ניקאפולו פורטה, ועם
תגלית-חוזרת ומפתיעה בשם מיה מארו.

אינטליגנציה
מלאכותית

חלום אלקטרוני (אסתר, תל-
אביב, בריטניה-ארצות-הברית) -
צילו של סטאנלי קובריק רובץ בכל
דברו על הסרט הזה, ואינו מניח

לצופה אף רגע אחד של הנאה, כי נדמה שהצאצא של האל
9000, המחשב העצמאי שנטל יוזמת באודיסיאה בחלל
השתטה לגמרי בסרט הזה, וכל מה שיש לו בראש זה להתאהב
בנערה, אהבה שכמוכן אינה יכולה לבוא לידי מימוש, בשל
בעיות פיסיולוגיות מסויימות.

אם על גני הנייר יתכן שיש לעלילה כזאת רגליים, הרי
המימוש על הבד הוא קלוש למדי, כי כל מי שמדבר היום אל
מחשב, יודע כבר שכישורו הגדול של הכלי הזה מתבטא
בהפעלת ההיגיון, המחשב בסרט הזה לא גילה עדיין מה הן
תכונותיו האמיתיות, הוא מתנהג בקפריזיות של פרימונה
מפונקת, משתולל ומשתעשע מעל ומעבר לגבולות היכולת שיש
היום למחשב, שלא לדבר על עצם העובדה שהגיבור הזה הוא
בשך הכל מחשב ביהי צנוע, ולא מי יודע איזה מוח ענק המפעיל
מישחקי-מילחמה.

מה הפלא שאדוניו הצעירים של הדבר הזה נמצא במצב
מתמיד של מבוכה, מה עוד שלא ברור כל-כך מדוע הוא
מתעקש שלא לספר לידידתו המיועדת שיש בביתו מחשב!
אולי אינו עושה זאת משום שזה היה פשוט מבטל את התירוץ
היחיד שיש לעלילה להמשיך הלאה.

לני פון-דולן - מצב מתמיד של מבוכה

למען האמת, סרטים מן הסוג הזה היו פעם המומחיות של
אולפני דיסני, אלא שהם היו מקפידים קצת יותר בענייני
הסבירות של הסיפור, הנחמה, לכל מי שמתקשה לבלוע את כל
הלוקשים כאן, זה צרור פיזמונים מפי להקות-צמרת נוסח
מועדון התרבות, מה הפלא! הבימאי סטיב בארון עשה עבורם
כל-כך הרבה סירטוני וידאו, שהם היו חייבים להחזיר לו
טובה תחת טובה.

סופר-
מנורים

מיבצע בעורף האויב (תל-
אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) -
הדרך היחידה לתאר סרט זה היא
לומר שזה "סרט של צ'אק נוריס".

כלומר, סיפור שעיקרו הסופרמן החדש של "סירטי הבית"
האמריקאים, עליה שכל מה שיש בה תפור כדי לאפשר לו
מכסימום של פעילות במינימום של זמן.

הפעם יוצא המומחה העילאי לקרבות-מגע לא רק נגד
משעם, כנופיות וסתם עבריינים, אלא נגד צבא שלם, צבא
ווייט-נאם, אשר עדיין מחזיק בידי שבוים אמריקאים, למרות
כל ההכשחות הרישמיות, נוריס - הלוכש הפעם מדי קולונל
אשר מסרב להשלים עם העובדה שהמילחמה בדרום-מזרח-
אסיה הסתיימה, לפחות במה שנוגע למעורבות האמריקאית.
שלא כדרכו, נעזר נוריס הפעם לא רק בעידי המחסלות, אלא

גם בכל מיני כלי-נשק, שאותם הוא מפעיל ביעילות רבה,
מפוצץ לחבטה, מפגז ליריה, הולך כוחו ומתעצם, ואין מי
שוכל לו, אילו היו לצבא ארצות-הברית עוד שניים כאלה,
חומייני לא היה נשרד אפילו יום אחד, ואפילו ברית-המועצות
היתה יכולה להכריז על כניעה.

במילים אחרות, זהו סרט שאסור להתייחס אליו ברצינות,
יש בו פעילות, וכשזו מסתיימת היא מתחילה מחדש, וחוזר
החילה, אין צורך בתסריט, יש אפקטים מיוחדים ואלה דחוי
סים זה ליד זה.

צ'אק נוריס - להרים את המוראל של האומה

בעידן רגן אין פלא שסרטים מן הסוג הזה זוכים בהצלחה
כבירה, צריך שיהיו אמריקאים חזקים, בלתי-מונחחים, כדי
להרים את המוראל של האומה, אם לא במציאות, לפחות
בקולנוע, לצורך האשליה הזו שיתפו פעולה כמה ישראלים -
מנחם גולן, יורם נלובוס, אבי קליינברגר וגדי אמיר (השניים
האחרונים עבדו על ההפקה-בכוח), מי יציל את אמריקה, אם
לא הישראלים?